

Bijvoorbeeld:

Levende kinderen (haar eigen kinderen) drukt ze in klei.

Met die handen van haar.

Het is een simpel gebaar en tegelijk een gewijde handeling.

De afdruk is een kunstwerk, een zeer rechtstreekse foto.

Het werk lijkt ouder dan het is, versnelde fossielen in de kleuren van vroeger.

Wat Marie Bollansée doet is riskant.

Gevaarlijk.

Intiem.

Zacht wordt hard. Hoe natter de klei hoe zachter, hoe natter het gips des te soepeler, maar het water verdampt en de klei wordt droog en hard en brokkelig, het is de warmte van de zon of van het vuur die de dingen hard maakt. En ook de tijd. Oorspronkelijk werd het harde werk met een zachte hand gemaakt. De soepelheid is versteend. Maria Julia Bollansée heeft zachte handen maar ook kracht, in dit werk herkennen we de gracieuze beweging van haar handen en tegelijk ook de kracht die ze uitoefent. Ze heeft haar kinderen en haar man in de klei geduwd. Bepoteld met zachte dwang.

“Het land der levenden”: Het zijn kleitabletten waarin ze haar kinderen gedrukt heeft, in blauw en roze. Haar eigen kinderen. Op die manier bewaart ze hun vorm. Ze beeldhouwt niet alleen met haar handen maar ook met het lichaam van de mensen die dicht bij haar staan. Dat maakt het gebeuren waardig en plechtig, maar het is ook riskant, de tere emoties liggen vaak op de grens tussen het lachwekkende en de ware ontroering. Deze manier van doen is in ieder geval niet vrijblijvend, Marie Julia Bollansée gebruikt letterlijk en figuurlijk zwaarwichtige materialen. De kinderen schenken haar vertrouwen, het is hun moeder die hen gebruikt en zij van haar kant toont een groot respect. We zien hoe de kinderen tegendrukken met hun handen. Er is spanning bij.

Deze werken hebben ook met fotografie te maken. Het leven wordt vastgelegd, stil gelegd, het moment wordt relatief vereeuwigd. Eerst in negatief en daarna in positief, zoals we het hier kunnen zien.

En tenslotte, het heeft met de tijd te maken. Dit lijkt me de sleutel voor deze tentoonstelling. Deze tentoonstelling, ik zei het al, is weinig verklaarbaar maar toch is er iets dat alles overheerst en dat heeft met de tijd te maken. Marie Julia Bollansée speelt een gevaarlijk spel met de tijd, ze drukt de dingen vast, ze organiseert een versneld verouderingsproces. Ze bezorgt de recente dingen een eeuwigheideffect. Ze vereeuwigt haar omgeving. Het is een gevaarlijk spel omdat ze gebruik maakt van vergankelijke materialen. Haar werk is nieuw en oud tegelijk. Laten we kijken hoe dit afloopt.

Johan De Vos Recensent-fotografie AICA, in zijn inleiding bij “EEN DUNNE HUID” one man show van 4-6-1999 tot 10-7-1999 in ELZENVELD, Antwerpen, catalogus